

[Ch. Petersen.]

har taget Initiativet i denne Sag, saaledes at den Part, der vil fremkalde Arbejdskamp, bliver standset i Tide. Det er sket før for Slagteriernes Vedkommende. I 1934 var det Arbejderne, der forkastede et Overenskomstforslag, men de maatte høje sig af Hensyn til det heles Vel; Rigsdagen vedtog Loven om tvungen Voldgift. Denne Gang er det Arbejdsgiverne, og de maa nu belæres om, at ogsaa de maa tage Hensyn.

Jeg anbefaler med disse Ord Lovforslaget til hurtig Vedtagelse i det høje Ting.

Hauch: Jeg ønsker som Indledning til de Bemærkninger, jeg i øvrigt har at fremføre, at udtale, at den Skikkelse, som man i det høje Folketing har givet dette Lovforslag, medfører, at man ikke her i det høje Landsting skal paaregne mit Partis Medvirken til Gennemførelse af Lovforslaget. Jeg undlader ikke at udtrykke min Forbavselse over, at Regeringen i en saa alvorlig Sag og en saa alvorlig Situation som denne i sin Magtfuldkommenhed føler det naturligt at staa ene ved Sagens Afgørelse, naar den høje Regering og Flertalspartierne her paa Rigsdagen havde Mulighed for at komme til at staa sammen i hvert Fald med de 4 udvalgsberettigede Partier. Naturligvis maa den høje Regering saa selv tage Ansvaret for en saadan Stilling, og dersom ingen Muligheder foreligger for at faa foretaget en Ændring i den Stilling, man hidtil har taget, vil der jo ikke være nogen Grund til at foranledige en lang Forhandling i det høje Landsting.

Jeg beder om, at man er opmærksom paa, hvordan Forholdet ligger. Forligsmandens Forslag var til Afgørelse inden for de kompetente Forsamlinger, og i Andelslagteriernes Ledelse, Privatslagteriernes med, fandt man, at det Mæglingforslag, der var stillet af Forligsmanden, havde en saadan Karakter, at det hældede i for høj Grad over til den ene Side. Det skulde derfor synes naturligt, om den høje Regering havde modtaget den Haand, man fra Oppositionspartierne har strakt ud til Afgørelse af denne Strid, som ogsaa i den kommende Tid kan give Anledning til megen Bitterhed i vort Folk.

Hvad er det da, man fra Oppositionspartierne tilbyder den høje Regering? Det er en voldgiftsmæssig Afgørelse af Spørgsmaalet, en retslig Afgørelse af Problemet, paa Baggrund af de Oplysninger, som en saadan Ret vilde kunne komme i Besiddelse af i Forbindelse med de Synspunkter, der fra de forskellige Sider er fremført.

Jeg har den Opfattelse, at der her er tilkendegivet Udtryk for Villighed til at medvirke til Løsningen af dette vanskelige Problem, i Forstaaelse af den Betydning, det har ikke alene for Landbruget, for Slagteriernes og Slagteriarbejderne, men for hele Samfundet, og jeg tror, det vilde have været sundere og bedre og vakt mere Forstaaelse i Befolkningen, hvis man fra Regeringens Side havde vist det Minimum af Imødekommenhed, som var fornøden for at faa en Afgørelse paa en bredere Basis end den, der her foreligger. Det har Regeringen imidlertid ikke ønsket, i hvert Fald ikke under Forhandlingen, som den har formet sig hidtil, men man har, om jeg saa maa sige, ønsket at slaa i Bordet for Slagteriernes Ledelse og sige til den: I det foreliggende Spørgsmaal har I at makke Ret over for den Afgørelse, som Forligsmanden havde tænkt sig skulde være Udgangen af denne Konflikt.

Jeg tror, det er meget skæbnesvangert, at man fra den høje Regerings Side har taget det Standpunkt, man har taget i denne Sag. Den Omstændighed, at man i det høje Folketing fra de to Oppositionspartier, Det konservative Folkeparti og Venstre, har stillet Ændringsforslag til Løsning af Konflikten under en Form, som vi ikke er ukendt med fra tidligere Behandlinger her i Rigsdagen, viser med tilstrækkelig Klarhed og Tydelighed Viljen til at medvirke og Forstaaelsen af Sagens Betydning. Jeg tror, det er meget uforstandigt af den høje Regering at vise en Imødekommenhed bort som den, der her er tilkendegivet.

Man vil maaske i denne Forbindelse henvise til, at tidligere har Lovgivningsmagten afgjort Spørgsmaalet i Tilknytning til en Afstemning, hvor Arbejderne havde stemt imod. Det er rigtigt; men jeg minder om, at den Situation, der dengang forelaa, ikke lader sig sammenligne med den foreliggende, idet Forholdet da var dette, saa vidt jeg erindrer, at Ledelsen inden for Arbejdernes og Arbejdsgivernes Organisationer havde anbefalet det Forslag, der forelaa. Naar man Dagen efter, at Slagteriernes har haft Lejlighed til at tage Stilling til en saa vigtig og betydningsfuld Sag som denne, viser en saadan Overlegenhed og et saadant Overmod over for de Synspunkter, som man fra den Side kunde ønske skulde være Genstand for en retslig Afgørelse, tror jeg, den høje Regering regner fejl, hvis den gaar ud fra, at det er et Standpunkt, som vil vinde Forstaaelse og Paaskønnelse i den danske Befolkning som Helhed.

Jeg tør ikke have nogen Formodning